

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 XI, απάντησε ο Παύλος 'Αλεξάντροβιτς. Αιτός πού 'έφερε τὸ γράμμα, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Μὰ χωρὶς ἄλλο, τὸν ἔστειλε ὁ Γιουρί.
 — Καὶ τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεύης αὐτό; ρώτησε ὁ μέγας δούξ 'Ιβάν. Πρόσεξε, γιατί ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία.
 — Ἀπλούστατα, ἀναγνώρισα στὸ φάκελλο τὸ γράμμα μου τοῦ Γιουρί.
 — Καλὰ, Παῦλε 'Αλεξάντροβιτς, εἶπε ἡ Βέρα. Μπορεῖς ν' ἀποσυρθῆς.

Ὁ ταβερνάρης ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὅταν ἔξαφνα ὁ 'Ιβάν τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε:
 — Δὲν ἀντελήφθης κ' ἐσὺ, ὅτι ἀπόψε ἐπακρατεῖ ἐξαιρετικὴ κίνηση κάτω στὸ δρόμο;
 — Ναί, μὰ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχίητε. Ἴσως ἔχει δοθεῖ διαταγὴ στοὺς μυστικούς ἀστυνομικούς νὰ κάνουν τάχα πὼς ἐπιτηροῦν τὸ σπίτι. Μὰ αὐτό, σὰς βεβαιώνω, δὲν ἔχει καμμιά σημασία.
 — Κατὰ τὴ γνώμη σου, δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος γιὰ κἀν ἓνα ἀπ' ἄσους μένονι ἐδῶ μέσα;
 — Γιὰ κανένα...

— Κι' ἂν ὁ Γιουρί μᾶς ἔγραφε, ὅτι κινδυνεύουμε, τί θὰ ἔλεγε;
 — Ἄ! ἂν σὰς τὸ ἔγραφε αὐτό, ἀπάντησε σκεπτικῶς ὁ ταβερνάρης, τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἄν ὁ Γιουρί σὰς γράφει ὅτι κινδυνεύετε, τότε πρέπει νὰ φύγετε αἰέτως...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Βέρα προχώρησε ἀγριεμένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταβερνάρη καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἔρεῖς, ὅτι ὁ Κατάρσφου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἦσαν τόσο σίγουρος, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπ' τὸ Ντουμίν. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴν ξέσης τὸ Ντουμίν;...
 — Ναί!.. ναί!.. τὸν ἔξερω... Μὰ μοῦ εἶχαν πει, ὅτι πέθανε.

— Ἔτσι νόμιζαν ὅλοι. Μὰ δὲν πέθανε. Ὁ Κατάρσφου εἶνε ὁ Ντουμίν! Ὁ Γιουρί εἶνε βέβαιος γι' αὐτό.
 — Τότε, δὲν ὑπάρχει πειὰ ἀσφάλεια γιὰ κανέναν ἐδῶ! Γιὰ κανένα! φώναξε ὁ Παῦλος 'Αλεξάντροβιτς. Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆτε καλὰ αὐτό!

— Κάνε μας τὴ χάρι ν' ἀποσυρθῆς στὸ πλαῖνὸ δωμάτιο, τοῦ εἶπε τότε ὁ 'Ιβάν, γιατί θέλουμε νὰ μιλήσουμε. Μὰ μὴν ἀπομακρυνθῆς. Μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστοῦμε.
 — Τὸ σῶμα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου σὰς ἀνήκουν, εἶπε ὁ 'Αλεξάντροβιτς κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ του.

— Ὅταν βγῆκε ἔξω, ὁ Ζυλιμπέρτ εἶπε:
 — Δὲν πρέπει πειὰ νὰ διατάξουμε...
 — Ναί, εἶπε κ' ὁ πρίγκιψ, ἔπειτ' ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπε ὁ Παῦλος 'Αλεξάντροβιτς, ἡ πρότεία νὰ συμμορφωθοῦμε κατὰ γράμμα μὲ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γιουρί, ἢ νὰ μὴν κάνουμε τίποτε καὶ νὰ περιμένουμε ἐδῶ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

Ἡ Πρίσκα δὲν ἔλεγε πειὰ τίποτε, ἀλλὰ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὴν ἔκφραση σχεδὸν ἀγρία, εἶχε πλησιάσει τὸν 'Ιβάν καὶ παρακολούθησε μὲ ἀγωνία τὴν κίνησιν του, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τῆς φύγει.
 — Δὲν θὰ φύγῃς, χωρὶς ἐμένα! Δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό! τοῦ εἶπε ἔξαφνα μὲ φωνὴ σιγαλῆ, μὰ ἀλλόφωνη.

Ὁ 'Ιβάν τὴν κτύπησε καὶ τρώμαξε. Δὲν τὴν ἀναγνώριζε πειὰ. Τότε, γύρισε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς εἶπε:
 — Κιττάχτε, φίλοι μου, τὴν Πρίσκα. Δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ἡ Πρίσκα κ' ἐγὼ θὰ μείνουμε ἐδῶ. Μὰ ἐσεῖς, φευγάτε. Ἄφηστε μᾶς. Μὴν ἀσχολεῖσθε πειὰ μ' ἐμᾶς...

— Ὅτε κ' ἐμεῖς σὰς ἀφίνομε! φώναξε ἡ Βέρα. Ἔτσι ὅμως, πρὶν περάσει ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ ἔχομε συλληφθῆ ὅλοι...
 — Ἀκούστε, εἶπε τότε ὁ Ζυλιμπέρτ. Ἔσεῖς θὰ συμμορφωθῆτε μὲ ὅσα σὰς γράφει στὴν ἐπιστολὴ του ὁ Γιουρί. Μὰ ἐπειδὴ σ' αὐτὴ δὲν γίνετα καθόλου λόγος γιὰ μένα, ἐγὼ μπορῶ νὰ κάνω, ὅτι θέλω... Λοιπὸν, θὰ μεταμριεστῶ σὲ μουζικο καὶ θὰ συνοδεύσω ἀπὸ μακριὰ

τὴς κυρίες. Εἶμαι ὀλιπομόνος καὶ θὰ κρύβωμαι μέσα, στὴ σκά. Ἔτσι δὲν θὰ μὲ δὴ κανεὶς καὶ θὰ μπορῶ νὰ τὴς προστατεύσω.

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶπε ὁ 'Ιβάν. Θὰ παρακαλέσω μάλιστα τὸν Παῦλο 'Αλεξάντροβιτς νὰ σὲ συνοδεύσῃ. Μόλις λοιπὸν συμβεῖ τίποτε στὴς κυρίες, θὰ τρέξετε νὰ τὴς βοηθήσετε. Ἐν ἀνάγκη, ρίχτε ἓνα πυροβολισμὸ καὶ καθὼς κ' ἐγὼ δὲν θὰ βροσκομαι μακριὰ, θὰ τὸν ἀκούσω καὶ θὰ τρέξω. Ἔξερω τὸ δρόμο πού θ' ἀκολουθήσετε. Εἶνε σχεδὸν ὁ ἴδιος μ' αὐτὸν πού θ' ἀκολουθήσω κ' ἐγὼ.

— Ὅχι! Ὅχι! Δὲν θέλω! εἶπε ἡ Πρίσκα, κοινώντας τὸ κεφάλι τῆς ἀτελειωμένα. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν, ὅτι οἱ περισσότεροὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦν ἐσένα;
 — Τότε θὰ δῆτε νὰ τὸν συλλαμβάνουν σὲ λίγο ἐδῶ μέσα καὶ θὰ εἶστε μονάχα σεῖς ὑπεύθinh γι' αὐτό! εἶπε ἡ Βέρα ξεσπώντας. Ἐμπρός! Πρέπει νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασιν. Ἀρκετὸ καιρὸ χάσαμε ὡς τώρα.

Καὶ κιντίζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο, ἐπρόσθεσε:
 — Δέστε! Διὸ σὰς βροσκομαι τώρα κάτω ἀπ' τὸ φανάρι...
 — Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Πρίσκα, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ εἶχε πειὰ κατεῖ. Τί θὰ κάνουμε!
 — Τίποτε, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ φύγομε, ἀπάντησε μὲ μιὰ τρομερὴ γαλήνη ὁ 'Ιβάν, καὶ κάθησε δίπλα τῆς.

Ἡ Πρίσκα στριφογύριζε τὰ χέρια τῆς μ' ἀπόγνωσιν.
 — Ἔ, λοιπὸν! εἶπε στὸ τέλος ἐκμηδενισμένη. Δέχομαι νὰ κάνω με, ὅτι θέλεις, ἰπὸ τὸν ὄρο, ὅτι ὁ Παῦλος 'Αλεξάντροβιτς θὰ συνοδεύσῃ ἐσένα κ' ὄχι ἐμᾶς. Ἐμεῖς ἔχομε τὸ Ζυλιμπέρτ γιὰ νὰ μᾶς προστατεύσῃ. Δὲν θέλω νὰ μείνῃς μόνος. Μπορεῖς νὰ πάρῃς τὸν Παῦλο 'Αλεξάντροβιτς μαζί σου!

— Δέχομαι, ἀπάντησε ὁ 'Ιβάν γιὰ νὰ τελειώσῃ. Καὶ τώρα, ἂς κάνουμε γρήγορα!

Προσκόμισαν πάλι μέσα τὸν ταβερνάρη, τὸν ἔκαναν ἐνήμερο τῶν ἀποφασῶν τοὺς κ' αὐτὸς ἔτρεξε νὰ τοὺς φέρῃ τ' ἀπαραίτητα ρούχα, γιὰ νὰ μεταμριεστοῦν. Ὅλοι ἄρχισαν τότε νὰ γνύνουνται βιαστικὰ. Μονάχα ἡ Πρίσκα ἄφανε τὴ Νάστια καὶ τὴ νύνη, χωρὶς νὰ κἀνῃ μιὰ κίνησιν γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. Ἦταν ἀνύσθητ' ὁ δια. Ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ χωριζόταν ἀπ' τὸν 'Ιβάν στὴς στιγμὲς αὐτῆς τοῦ κινδύνου, τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν πεθαμένη.

Τέλος, ἐτοιμαστῆσαν ὅλοι. Ἐμοιαζαν τώρα σὰ μασκαράδες καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ στιγμῇ, θὰ γελούσαν κ' οἱ ἴδιοι μὲ τὸν ἑαυτὸ τους.

Πρῶτος θὰ ἔφευγε ὁ Πέτρος καὶ γι' αὐτὸ πῆγε ν' ἀγκυλοῦσῃ τὴν Πρίσκα, ἡ ὁποία τὸν κτύπησε μὲ μάτια τρελλῆς.

Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν σὰν ἀπὸ μάρμαρο κ' ὁ Πέτρος, φιλονίκωντας τα, νόμιζε πὼς φιλοῦσε ἓνα ἀγάλμα. Ὅταν ἀνοῖξε τὴν ἀγκυλιὰ του καὶ τὴν ἄφησε, ἡ Πρίσκα κλονίστηκε καὶ ἂν δὲν ἦταν ἡ Νάστια πλάι τῆς, γιὰ νὰ τὴ δεχθῆ μέσα στὰ χεῖρα τῆς, θὰ ἔπερτε κάτω.

— Θάροος! τῆς φώναξε ὁ 'Ιβάν γιὰ τελευταία φορὰ.
 Καὶ βγῆκε ἔξω βιαστικὰ, ἀκολουθοῦμένους ἀπ' τὸν Παῦλο 'Αλεξάντροβιτς.

Ὁ 'Ιβάν, φεύγοντας, εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀπομακρυνόμενος ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπομάκρυνε κ' ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὸν κίνδυνο πού τοὺς ἀπειλοῦσε. Ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, εἶχε σπῆν τὴσιν του τὸ περιστροφὸ του κ' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν πιάσουν, ἂν δὲν ἐξαντλοῦσε καὶ τὴν τελευταία τὸν σφαῖρα.

Βγῆκε ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας, ὅπως ὑποδείχθηκε ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γιουρί. Ἐξῶ ἔβραχε ραγδαία. Ὁ πρίγκιψ ἔριξε μιὰ γρήγορην ματιὰ γύρω του κ' ἔκανε μερικὰ βήματα στὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμῇ φαινόταν ἔρημος. Μὰ αὐτὸ δὲν τὸν καθυπόχρασε καθόλου. Τόση σιωπὴ καὶ τόση μοναξιά δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτε τὸ καλὸ. Ὁ αὐτὸς διέσχισε τὸ δρόμο, χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιά βία. Μὲ τὴ μεταμριεσί του, φαινόταν σὰν μουζικὸς πού εἶχε παρσάει.

Τίποτε τὸ ἵπποτο δὲν ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψιν του κ' ἔτσι βγῆκε ἀπ' τὴ συνορία τοῦ Φαϊτνίγγκεν, χωρὶς νὰ κἀνῃ καμμιά δισάρεσθην σιγάντησιν. Στεκόταν κάθε τόσο γιὰ ν' ἀφογκραστῆ γύρω του, μὰ δὲν ἄκουγε τίποτε.

Ἡ Πρίσκα κ' ἡ Βέρα ἔπρεπε νὰ εἶχαν φύγει πειὰ ἀπ' τὸ σπίτι,

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Γάλλος συμβολιστὴς ποιητῆς Ἀδόλφος Ρεϊντέ.

επιβλεπόμενες αν' τὸ Ζιλμπέρτ. "Αν λοιπὸν ὁ τελευταῖος εἶχε πυροβολήσει, σίγουρα ὁ πυροβολισμὸς του θ' ἀκούγονταν μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη νικητερὴν σισαπὴ.

Ὁ Ἰβάν διέσχισε τὴν προκαμιά καὶ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ μὲρὸς στὴν ταβέρνα, πού τοῦ ὑπεδείκνυε ὁ Γιουρὶ στὴν ἐπιστολή του. Ἐκεῖ θὰ τὸν συναντοῦσαν, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, ἡ Πρίσκα, ἡ Βέρα καὶ ὁ Ζιλμπέρτ.

Ὅστόσο, δίστασε νὰ μῆναι μέσα στοὺς πένθημα αὐτὸ μαγαζὶ. Τότε γύρισε πίσω καὶ εἶδε τὴ σιλουέττα τοῦ Παύλου Ἀλεξάντροβιτς, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦντοῦσε. Τὸν πλησίασε καὶ ἀρῶν ἄλλαξαν μερικὰ λόγια μὲς τὸ σκοτάδι, μῆταν μαζὶ στὴν ταβέρνα. Προχώρησαν σὲ μιὰ αἴθουσα, πού ἦταν ἐντελὸς ἀδεια καὶ κἀθησαν. Μιὰ κοπέλλα παρουσιάστηκε καὶ τοὺς ρώτησε τί ἤθελαν νὰ τοὺς σερβίρῃ. Παράγγειλαν τσάι καὶ περιμένα, χωρὶς νὰ λένε λέξι.

"Ἐνα τέταρτο τῆς ὥρας πέρασε, χωρὶς νὰ φανῇ κανεὶς. Κι' ὅμως ἔστρεψε νὰ εἶχε ρθεῖ τοὐλάχιστον ὁ Γιουρὶ. Τότε ὁ Πέτρος ἄρχισε πειὰ ν' ἀνυπομονῇ.

Μετὰ δέκα λεπτά, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγωνία του, σηκώθηκε. Ἦθελε νὰ βγῇ ἔξω γιὰ νὰ διῆ τί συνέβαινε, μὰ ὁ Παῦλος Ἀλεξάντροβιτς τοῦ εἶπε, ὅτι ἦταν προτιμότερο νὰ πάῃ αὐτός.

— Τρέχα λοιπὸν! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰβάν. "Αν ὅμως δὲν ἐπιστρέψῃς μέσα σ' ἕνα τέταρτο, θὰ ξαναγύρισω πάλι στὸ σπίτι.

Ὅταν ὁ ταβερναρῆς ἔφυγε, ὁ Ἰβάν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ σταθῇ στὴ θέσι του. Στὴν ἀρχὴ πῆγε ὡς τὴν πόρτα καὶ κἀττάξε μέσα ἀπ' τὰ τζάμια. Ἐπειτα βγῆκε στὸ κατώφλι τῆς καὶ ἐπακόπῃσε τὸ σκοτεινὸ δρόμο. Μὰ μὴ βλέποντας τίποτε, τράβηξε ὡς τὴν παραλία καὶ ἐκεῖ περιμένα μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

Ἦταν πειὰ ἀποφασισμένο νὰ τρέξῃ στὸ σπίτι, ὅταν ὁ Παῦλος Ἀλεξάντροβιτς ξαναπαρουσιάστηκε. Τοῦ εἶπε πὼς εἶχε πάει ὡς τὸ σπίτι καὶ πὼς εἶχε μάθει ἐκεῖ, ὅτι ἡ κυρία εἶχαν φύγει μετὰ ἕνα τέταρτο ἐξ αἰτίας τῆς Πρίσκας, ἡ ὁποία εἶχε λιποθυμήσει καὶ ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

— Καὶ δὲν τις συνάντησες στὸ δρόμο σου; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ἰβάν.

- Μὰ δὲν ἤξερα πούδ δρόμο θ' ἀκολουθοῦσαν.
- Ἀπὸ πούδ δρόμο ξαναγύρισε στὸ σπίτι;
- Ἀπ' τὸ δρόμο πού ἤρθαμε ἐδῶ.
- Κι' ἀπὸ πούδ δρόμο ἤρθες πάλι ἐδῶ;
- Ἀπ' τὸ Στρογγυλὸ Πύργο καὶ τὴν Παλιὰ Ἀγορά.
- Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ δρόμο θ' ἀκολουθοῦσαν καὶ ἡ κυρία! φώναξε ὁ Ἰβάν. Ἐστρεψε νὰ τις συναντήσῃ!

— Τί θέλετε νὰ σὰς πῶ, ἀφέντη! εἶπε μ' ἀτελεισία ὁ Παῦλος Ἀλεξάντροβιτς. Δὲν τις εἶδα πουθενά!

— Μὰ εἶνε τρομερό! Τρομερό! ἔκανε ὁ Ἰβάν. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ περιμένα. Πάω νὰ τις βρῶ! "Αν ἔρθουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, θὰ τις πάρῃς μαζὶ σου στὴν ταβέρνα καὶ θ' ἀργυρῆς κοντὰ τους. Θὰ τοὺς πῆς, ὅτι θὰ ξαναῤῥθω ἄμέσως!

— Μὴ φεύγεις, ἀφέντη! Μὴ φεύγεις! φώναξε ὁ Παῦλος Ἀλεξάντροβιτς.

Μὰ ὁ Ἰβάν δὲν τὸν ἄκουσε, γιατί βρισκόταν πειὰ μακριά. Ἐστρεψε, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα,

ὡς τὴ συνοικία Φατνίνγκεν, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο πού ἔστρεψε νὰ εἶχε πάει καὶ ἡ Πρίσκα. Δὲ λάβαινε πειὰ καμμιὰ προφύλαξι, γιατί ἡ ταραχὴ του ἦταν ἀπέραντη.

Δὲν εἶδε ὅστόσο κανένα καὶ ἔφτασε τέλος μπροστὰ στὸ σπίτι. Τίποτις δὲν εἶχε ἀλλάξει, φαινομενικῶς τοὐλάχιστον, καὶ ὅλα ἦσαν ἤσυχια. Καμμιὰ σκιά δὲν ἴσχυρε πειὰ στὸ δρόμο...

Ὁ Ἰβάν μῆταν στὴν

ἀρχὴ μέσα στὴν ταβέρνα. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ τρεῖς κελῆτες πού ἔβιναν τὸ τσάι τους, κουβεντιάζοντας ἤσυχια. Τὸν κἀττάξαν περιέργω, μὰ δὲν τοὺ ἀπρήνθιναν καμμιὰ κουβέντα.

Ὁ Ἰβάν ἀνέβηκε τότε στὸ σπίτι, σκαρφαλώνοντας τέσσερα—τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, σάν τρελλός. Ἐλπίζε νὰ βρῇ ἐπάνω τὴ Νάστια ἢ τὴν παραμιάνα τῆς Βέρας, μὰ τὸ διαμέρισμα ἦταν κενό!

Ἐἶχαν πάει μάλιστα ὅλα τὰ πακέτα, ὅλους τοὺς σάκκους καὶ ὅλες τις βαλίτσες! Ὁ Ἰβάν μὲ δυσκολία κρατιόταν τώρα καὶ δὲν ἔβαζε φωνὲς ἀπογνώσεως! Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ, ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ πληροφορία; Ποιὸς;

Ὁ Ἰβάν βγῆκε τότε στὸ διάδρομο καὶ ἄρχισε νὰ χτυπῆ τις πόρτες τὸν ἐνοίκιον τοῦ σπιτιοῦ. Φυσιονομῶς ἀλλοιώτικες παρουσιάστριαν μπροστὰ του, ἄλλοι ἐπιτημένοι ἀπ' τὸν βίτον τους καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ ντύσιμό τους φαινόντουσαν ἔτοιμοι νὰ κοιμηθοῦν. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ Ἰβάν βρισκόταν πάλι στὸ δρόμο καὶ ἔτρεχε ἔξω πρὸς τὴν ταβέρνα τῆς προκαμιάς. Σάν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν Παῦλο Ἀλεξάντροβιτς μόνον του.

— Δὲν ἤρθε κανεὶς; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνή.

— Κανεὶς! Κάνετε ὅμως λίγη ὑπομονή... Μὰ ὁ Ἰβάν δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ὅχι, ὄχι, δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀκούσῃ κανένα. Ἐστρεψε τὰ δόντια του, σάν νὰ εἶχε προσβληθεῖ ξαφνικὰ ἀπὸ λύσσα.

Βγῆσαν ἔξω καὶ ἔβιναν μερικὰ βήματα στὸ σκοτάδι. Ἐξαίρνα, διὸ σιὰς φάνηκαν ἀπὸ πέρα, διὸ γυναικεῖες σιλουέττες.

— Νά τες! φώναξε ὁ Ἰβάν.

Κι' ἔστρεψε νὰ τις συναντήσῃ. Μὰ ὅταν ἔφτασε σιὰς διὸ σιὰς, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως. Ἦσαν ἡ Νάστια καὶ ἡ παραμιάνα τῆς Βέρας μὲ τὰ δέματά τους.

— Ποιὸς σὰς ἔστειλε ἐδῶ; ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἔσθινε.

— Ἡ κυρία, ἀφέντη, ἀπάντησε ἡ Νάστια. Μὰς εἶπε νὰ φύγοιμε ἕνα τέταρτο ἔπειτ' ἀπ' αὐτὴ, παίρνοντας μαζὶ μας καὶ τὰ πακέτα... Μὰς εἶπε ακόμα πὼς θὰ μὰς περιμένα ἐδῶ, σὲ μιὰ μικρὴ ταβέρνα.

— Δὲν εἶνε ὅμως ἐδῶ! φώναξε ὁ Ἰβάν. Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει πού μπορεῖ νὰ εἶνε.

— Τότε, εἶπε ἡ Νάστια, θὰ βρισκεται κάπου ἄρρωστη. Ὑπέφερε τόσο ὅταν ἔφυγε...

— Μείνετε ἐδῶ! Μὴν κινηθεῖτε καθόλου! Θὰ τρέξω νὰ τὴν ἀναζητήσω παντοῦ! Παντοῦ!

Καὶ σάν μανιασμένο θηρίο ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲς τοὺς σκοτεινιασμένους δρόμους.

Ἄ! τώρα, ἂν μποροῦσε, θὰ ξεροῖζονε τὴν καρδιά του, γιατί εἶχε διαπράξει τὸ τερατῶδες λάθος νὰ ἐγκαταλείνῃ τὴν Πρίσκα. Ἡ Πρίσκα εἶχε δικη! Δὲν ἔστρεψε νὰ χωριστοῦν! Κι' ὅμως αὐτός, ἀνόνητα, ἠλίθια, νομίζοντας πὼς κάνει μιὰ πράξι ἥρωισμοῦ καὶ θυσίας, εἶχε ἀξιώσει αὐτὸ τὸ χωρισμό. "Αν εἶχε συμβεῖ κανένα τρομερό, κανένα ἀπελπιόθωτο δυστύχημα, ὁ μόνος ἐπιύθυνος ἦταν αὐτὸς ὁ Ἰβάν! Γιὰτί ἔβλεπε τώρα τὴν ἀλήθεια, μῆταντε πὼς ἡ μεγάλῃ δούκισσα, ἡ μητέρα του, μὴ βρισκόντας ἄλλο πιδ φρικτὸ τρόπο νὰ τὸν ἐκδιηθῇ, τοῦ εἶχε ἀπαγάγει τὴν Πρίσκα!

Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἔκανε νὰ κλονισθῇ μὲς τὸ σκοτάδι, γιατί ἦταν τρομερὸ καὶ νὰ τὸ φαντασθῇ

ΟΙ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

Τὰ πρόσωπα τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης»: Ὁ Φίγκαρω, ἡ Ροζίνα, ὁ δὸν Μπαζίλιο, ὁ δὸν Μπαρτολο καὶ ὁ Ἀλμαδεΐδα. (Χαλκογραφία τῆς ἐποχῆς πού πρωτοπαίχτηκε τὸ ἔργο)

αὐτὸ φαντασθῇ ακόμα, ὅτι ἡ Πρίσκα βρυσκόταν στὰ χέρια τῆς μεγάλῃς δουκίσσης, τὸν Καταχθονίων καὶ τοῦ Ρασπούτιν! Ὁ! μὲ ποιά φρικτὰ μαρτύρια θὰ τὴν ἔβιναν τώρα ὅλα αὐτὰ νὰ πληρῶσῃ τὴν ἀγάπῃ τῆς γιὰ τὸν Ἰβάν. Οἱ δρόμοι τοῦ Φατνίνγκεν τὸν ξαναεἶδαν πάλι σὲ λίγο, ἀκούσαν τὰ τρελλὰ βήματά του καὶ τὶς ἀτελειομένους κραυγὰς του. Ξαναεἶδη σὲ τὸ διαμέρισμά του καὶ τὸ ξαναβόηκε ἄδω, ἄδειο, ὅπως καὶ ποῖν ἀπὸ μιὰ ὄρα. (Ἀκολουθεῖ)